

Галерия Сариев, Пловдив
представя:

Дупка в паркета Сашо Стоицов

20 декември 2011 - 3 февруари 2012

Откриване: 20 декември 2011, 19:00 часа, Галерия Сариев

Самостоятелната изложба „Дупка в паркета” на Сашо Стоицов в Галерия Сариев през декември 2011 година насочва вниманието и запознава с този емблематичен, но не дотолкова познат български творец от изкуството на Прехода. С изложбата Галерия Сариев цели за направи кратък опознавателен профил на автора чрез негови знакови произведения от началото на 80-те години на ХХ век, някои от тях непоказвани, до съвсем нови творби от 2011 година. Изложбата носи името на една от най-запомнящите се, скандална за времето си творба - „Дупка в паркета”, 1989 година. Работата е правена за изложбата „11,11,89” в Благоевград и представя паркет с изрязана дупка в средата, според думите на автора интерпретираща „пробива в системата, паркетния комунизъм и уеснафяването”.

В текста към изложбата „Дупка в паркета” в Галерия Сариев, д-р Мария Василава пише: “Вече 30 години Сашо Стоицов присъства в изкуството някак безшумно, стъпвайки почти на пръсти, но понякога именно това ходене на пръсти оставя по-дълбоки следи. Няма друг автор от неговото поколение, който толкова се е променял и толкова е останал верен на себе си. На границата на 70-те и 80-те години на 20. век той се появява с големи фотореалистични композиции, които се отличават със своята хладна отстраненост. Самата техника – използване на фотоапарат, диапроектор, линия, лепенка, пръскане, изглежда почти богохулно във време, което възхвалява силата на ръкотворчеството...

Оттук е съвсем естествено, че Сашо Стоицов попада в авангарда на концептуалните действия на прага на прехода. Той не само участва в най-емблематичните за периода изложби, но и организира някои от тях като скрит лидер на „Група Благоевград“. В работите, които създава по това време: „Бум в енергетиката“, 1988, „Домашна екология“, 1988, „Дупка в паркета“, 1989, има много политика и социална рефлексия. Те са свързани с драматичните идеологически промени и трагичното икономическо положение. В началото на 90-те той развива аукционистките, социално критически действия по-посока на по-задълбочен анализ на миналото... Сашо Стоицов е единственият, който намира смисъл и мотивация да се занимава с миналото и неговата визуална риторика...

След заминаването си за Ню Йорк през 1998 г., той се появява почти неочаквано в България с изложбите си „Природно“ в НХГ, 2004, и „Водопад“, 2005. Те само на пръв поглед изглежда, че нямат нищо общо с предишното му развитие. Наистина материалът е различен – стереопорен картон, цветни хартии и скочове, които изграждат триизмерни форми-имитации на природни елементи. Към това се прибавят и нежно-небрежни рисунки с цветни моливи. Като цяло впечатлението е за минималистичност, но и за бутафорност. Една паралелна реалност, която много напомня портретите от серията „Програма“ именно в

поставянето на граница между видимото и ирационалното. Сашо Стоицов и сега се възползва от специфичното си, ненатрапчиво чувство за хумор, което някак по детски наивно си играе със света наоколо. Така и като на шега започва да пише своите кратки поеми върху табло за обяви в един нийоркски бар, които се превръщат в проникновени наблюдения на околния живот без показно да претендират за това. Промяната или по-скоро развитието му проличава и в съпоставянето на две работи „Дупка в паркета“, 1989 (паркет), и „Паркет“, 2011 (пенокартон). Първата е създадена в болезнената реалност в годината на прехода и символизира именно това – пробивът в системата и всички последствия от това. Втората е създадена в привидно уютната действителност на Ню Йорк и оставя вкус за нещо временно, маскирано в цветовете на клоунадата, но изначално обречено и преходно. Колкото по думите на автора тя да внася „ведрост от сегашното време“, в известен смисъл поставя под съмнение и него. Работата е много типична за способността на Сашо Стоицов да ни провокира да мислим, като ни оставя с впечатлението, че просто се забавляваме.”

Самостоятелната изложба „Дупка в паркета“ на Сашо Стоицов в Галерия Сариев освен едноименната работа, показва и събира други споменати творби от този период: голямоформатните живописни платна във фотореалистичен стил: „Едно семейство“, 1979, „Програма Андрей“, 1980, „Програма Братанов“, 1980. Четири от творбите в изложбата на Сашо Стоицов са правени през 2011 година като всички са изпълнени в пенокартон: „Паркет“ - работа за стена, две „Поеми“ и „Снимка“ - бутафорна реплика на „Едно семейство“ от 80-те.

Показването на творчесвото на Сашо Стоицов в контекста на неговото развитие от 80-те години на ХХ век до 2011 е част от политиката на галерията за представяне на българското съвременно изкуство като исторически процес за търсене на собствена територия. Политика, започнала с изложбата „На Ръб Идеалът“ през 2009 година, посветена на 20 годишнината от създаването на емблематичната пловдивска авангардна група „Ръб“.

Сашо Стоицов е роден през 1952 година в Благоевград. Завършва Националната художествена гимназия, София през 1973 година. Участва в първите прояви на т.нар. неконвенционални изкуства в България. От 1998 година живее и работи в Ню Йорк. Сред най-значимите му самостоятелни изложби са: „Акрилни творби“, галерия Аросита, София (2010); „Fly“, галерия Аросита, София (2008); „Водопад“, Софийска градска художествена галерия (2006); „Природно“, Национална художествена галерия, София (2004); „Mosholu PKWY“, галерия Мач бук, Ню Йорк (2003); „Саксофонист в банята“, галерия АТА-Рай, София (1996); „Източни миниатюри“, Национална художествена галерия, София (1996); „Знаци“, галерия ХО, Берлин (1996). Негови произведения са в колекцията на Софийска Градска Художествена Галерия, в частни колекции в България и чужбина. Носител е на наградата на М-Тел за съвременно изкуство (2007).